

ПРИМЕДБЕ НА РАДНИ ТЕКСТ АМАНДМАНА МИНИСТАРСТВА ПРАВДЕ РС НА УСТАВ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

Министарство правде Републике Србије је дана 22.01.2018. године, на свом сајту објавило предлоге за измену Устава Републике Србије под називом “Радни текст амандмана Министарства правде на Устав Републике Србије” са поднасловом “Са образложењима (референцама Венецијанске комисије)” и позвало стручну јавност да изнесе своје примедбе.

С обзиром на изнето, Асоцијација правосудних саветника Србије, која је као удружење судијских и тужилачких саветника, помоћника и приправника основана ради остваривања циљева у области побољшања, унапређења и заштите права и статуса наведених лица, овом приликом пре свега износи подробнију анализу и примедбе на амандман IV став 2 и амандман XVIII став 3 и своје сугестије у погледу осталих амандмана.

АМАНДМАН III *Судови* *Начела о судовима*

Овим амандманом треба искључиво утврдити начела о судовима, што ставови 3., 4. и 5 свакако нису.

Наиме, **ставови 3. и 4. амандмана III**, не спадају у “начела судова” те стога предлажемо да исти буду систематизовани у другом, засебном амандману у који је уједно потребно додати и став да “судови имају свој буџет”.

Сматрамо да и ставови **5. и 6. амандмана III**, који се односе на судске одлуке, такође треба да буду систематизовани у другом, засебном амандману и у свему на исти начин прописан као у члану 145 важећег Устава.

Такође, сматрамо и да је **став 8. амандмана III**, којим је дефинисано да “Суд суди у већу, ако законом није предвиђено да суди судија појединац. У суђењу могу да учествују и судије поротници, у складу са законом”, недовољно прецизан обзиром да је изостало најбитније односно да у суђењу учествују судије.

АМАНДМАН IV

Независност, сталност и непремостивост судија

АМАНДМАН XVIII

*Сталност функције заменика јавног тужиоца
премештај и привремено упућивање заменика јавног тужиоца*

Министарство правде Републике Србије је у “Радном тексту амандмана Министарства правде на Устав Републике Србије” са поднасловом “Са образложењима (референцама Венецијанске комисије)”, у амандману IV став 2 и амандману XVIII став 3 предложило да се за судију у законом одређеним судовима који имају искључиво првостепену надлежност и за заменика јавног тужиоца у најнижим јавним тужилаштвима, може изабрати само лице које је окончало посебну обуку у институцији за обуку у правосуђу основаној законом, а да при томе за наведену измену, јавности није пружила било какво подробније образложење (у делу текста који у Радном тексту предвиђен за образложења) тако да гасио предложених измена фактички уопште није јасан.

Прописивање начина избора судија и заменика јавних тужилаца представља уставну материју, а услови за избор судија и заменика јавних тужилаца искључиво законску материју те с тога сматрамо да не постоји разлог да се услови за избор уопште одређују уставом, а посебно не у одредбама које се односе на “независност, сталност и непремостивост судија” и “сталност функције заменика јавног тужиоца премештај и привремено упућивање заменика јавног тужиоца”. Поред тога наведени предлози су у супротности са члановима 53 и 77 важећег Устава, чије измене се не предлажу у Радном тексту амандмана Министарства правде РС те се поставља питање уставности предложених измена.

Наиме, у ставу 2. амандмана IV, чије брисање предлагемо, дефинисано је да се “За судију у законом одређеним судовима који имају искључиво првостепену надлежност може бити изабрано само лице које је окончало посебну обуку у институцији за обуку у правосуђу основаној законом”, док је у ставу 3. амандмана XVIII, чије брисање такође предлагемо, дефинисано да “За заменика јавног тужиоца у најнижим јавним тужилаштвима може бити изабрано само лице које је окончало посебну обуку у институцији за обуку у правосуђу основаној законом”.

Брисање става 2. амандамана IV и става 3. XVIII амандмана, предлагемо јер сматрамо да не постоји ни један озбиљан аргумент да било која образовна институција, па ни “институција за обуку у правосуђу” буде предмет уставног регулисања.

Исто становиште заузела је Радна група за развој смерница Правосудне академије формирана од стране Комисије за спровођење Националне стратегије за период од 2013. године до 2018. године. У вези са тим, подсећамо и на одлуку Уставног суда ИУз.бр.427/13 (“Сл.гласник РС” бр.111/14 од 15.10.2014. године), као и на чињеницу да се о евентуалном увођењу “институције за обуку у правосуђу” (Правосудне академије) изјаснила и Радна група која је израдила нацрт Правне анализе уставног оквира о правосуђу у Републици Србији (стр.5), која је изнела мишљење:

“Ова радна група, подржава став који је заузела Радна група за реформисање и развој Правосудне академије према којој Правосудна академија не треба да постане уставна категорија (седница од 02.04.2014. године). Предвиђање Правосудне академије као обавезног услова за први избор судија и јавних тужилаца може бити стратешки циљ остварив после темељне реформске концепције Правосудне академије”.

Такође, Савет за борбу против корупције је у извештају 72 бр.021-00-3296/16 од 22.03.2016. године, у одељку 2.4.4 под називом “Професионализам носилаца правосудних функција – Правосудна академија”, између осталог изнео:

“Организационо устројство Правосудне академије онемогућава суштинску независност те институције, а недостатак квалитетних мерила за избор ментора онемогућава стручан рад, чему је Савет и раније посветио пажњу у Извештају о реформи правосуђа из 2012. године. Правосудна академија је материјално неопремљена, недостају јој просторни и кадровски капацитети, и ослања се на помоћ међународне заједнице и донатора. Буџетска издвајања за Правосудну академију се неадекватно планирају. Савет сматра да Правосудна академија није стручна да сама планира свој рад у односу на стручне обуке и да улога ВСС и ДВТ на том пољу мора да буде моног озбиљнија него до сада”.

Поред наведеног, из извештаја Савета за спровођење акционог плана за поглавље 23 бр.4/2017, јасно произилази да до данашњег дана Правосудна академија није у потпуности реализовала активности које су од значаја за квалитет почетне обуке, као што су унапређење пријемног испита за полазнике почетне обуке, унапређење програма почетне обуке кроз израду и усвајање годишњег програма обуке који обухвата све области права (укључујући право ЕУ и људска права) и вештина потребних за рад у правосуђу, које укључују практичне вештине у свим областима права, затим унапређење транспарентности избора повремених предавача, као и методике наставе кроз радионице, симулације и увођења учења на даљину, унапређење завршног испита, развој надзора квалитета почетне обуке, која обухвата систем двосмерне евалуације, а која подразумева процену резултата обуке или степена унапређења знања полазника, као и процену квалитета програма и предавача.

С обзиром на изнете одлуке, мишљења и ставове те чињеницу да Правосудна академија као постојећа институција за обуку у правосуђу, није испунила циљеве због којих је основана Законом о правосудној академији (“Сл.гласник РС” бр.104/2009), стиче се утисак и озбиљна бојазан да би њено дефинисање као услова за избор (или друге “институције за обуку у правосуђу”), увело директну контролу уласка у правосуђе и додатно ослабило положаја ВСС и ВСТ.

Неприхватљиво је да се сва лица која нису завршила почетну обуку у Правосудној академији или другој “институцији за обуку у правосуђу”, суштински елиминирају из круга кандидата за избор за судију односно заменика јавног тужиоца одређене врсте судова односно јавних тужилаштава. Ово све тим пре што се почетна обука полазника Правосудне академије суштински ни по чему не разликује од послова које судијски и тужилачки помоћници свакодневно обављају. Наиме, судијски помоћници се оцењују на сваких шест месеци од стране председника суда, по прибављеном мишљењу седнице одељења суда и судије код кога је судијски помоћник распоређен, док се тужилачки помоћници оцењују од стране јавног тужиоца по

прибављеном мишљењу заменика јавног тужиоца код кога је тужилачки помоћник распоређен, дакле њихова стручност, самосталност и савесност је подложна сталној евалуацији. Поред сталне евалуације рада, стручност судијских и тужилачких помоћника додатно се проверава кроз испит који се од стране Високог савета судства и Државног већа тужилаца организује у складу са Правилницима о програму и начину полагања испита на ком се оцењује стручност и оспособљеност кандидата за судију који се први пут бира односно за кандидата који се први пут бира на функцију заменика јавног тужиоца. Имајући у виду наведено не постоји ни један аргумент да се лицима са завршеном почетном обуком, којима се у радно искуство у правној струци урачунава и период похађања почетне обуке, даје било какава предност у односу на судијске и тужилачке помоћнике са дугогодишњим стажом и искуством у судовима и тужилаштвима и остале правнике, који су на другим радним местима стекли потребно знање и искуство (адвокати, јавни бележници и сл.).

С тим у вези, указујемо на део образложења одлуке Уставног суда Иуз.бр.497/2011 *“За Уставни суд није спорно да стручна обука правосудних кадрова, и то не само оних лица која се припремају за вршење судијске и тужилачке функције, већ и изабраних судија, јавних тужилаца и њихових заменика, доприноси подизању квалитета у обављању ових функција и да стога треба да буде адекватно вреднована у оквиру законом прописаним критеријума како за први избор на судијску или јавнотужилачку функцију тако и приликом избора у виши суд, односно јавно тужилаштво, али налази да су уставноправно неприхватљива решења према којима сва лица која нису завршила почетну обуку на Правосудној академији, суштински елиминисана из круга кандидата за први избор за судију одређене врсте суда и заменике јавних тужилаца одређене врсте тужилаштва. Ово посебно кад се има у виду да полазници Правосудне академије током почетне обуке првенствено обављају послове судијских и тужилачких помоћника, једнако као и судијски и тужилачки помоћници који нису корисници те обуке”*.

Сматрамо да је обука будућих и садашњих носилаца правосудних функција свакако потребна и да доприноси унапређењу стручности али да нема места њеном уставном регулисању као услова за избор у “судове који имају искључиво првостепену надлежност” и “најнижим јавним тужилаштвима”.

Даље, **став 7. амандмана IV**, у ком се дефинише да “судија не може бити против своје воље премештен у други суд, изузев код преуређења судског система, одлуком Високог савета судства”, потпуно је непрецизан. Наиме, предвиђена је могућност премештања судије мимо његове воље и то на потпуно непрецизан и неодређен начин, увођењем израза “у случају преуређења судског система”, који сам по себи није јасан те исти може бити предмет различитог тумачења. С тога сматрамо да је наведени став неопходно измењити тако што ће се у истом јасно и прецизно одредити разлози за премештај судије као што је примера ради већ наведено у члану 19 Закона о судијама.

АМАНДМАН V

Имунитет и неспојивост

Став 3. амандмана V је недовољно одређен обзиром да није јасно што се подразумева под изразима “приватна функција” и “политичко деловање” те је с тога неопходно њихово јасно дефинисање.

АМАНДМАН VIII

Високи савет судства

Надлежност Високог савета судства

АМАНДМАН IX

Састав Високог савета судства

АМАНДМАН X

Мандат чланова Високог савета судства

АМАНДМАН XI

Председник Високог савета судства

АМАНДМАН XII

Рад и одлучивање Високог савета судства

АМАНДМАН XIII

Имунитет чланова Високог савета судства

Став 1. амандмана VIII прописује да је Високи савет судства самосталан и независан државни орган који јемчи самосталност и независност судова тако што одлучује о питањима положаја судија, председника судова и судија поротника одређеним Уставом и законом. Како се предметним ставом Високом савету судства даје надлежност да одлучује о питањима положаја судија, председника судова и судија поротника то је неопходно да се Високи савет судства у Уставу одреди као “самосталан и независан државни орган који јемчи и обезбеђује самосталност и независност судова и судија”.

Предлажемо брисање става 3. амандмана VIII, којим се предвиђа да “дисциплински поступак и поступак разрешења судија и председника судова може покренути и министар надлежан за правосуђе”, будући да се тиме грубо нарушава принцип независности судске власти.

Предлажемо измену става 1 и 2 амандмана IX и то у погледу броја чланова Високог савета судства и његовог састава. Наиме, не постоји оправдан разлог да се Високом савету судства умањује број чланова са постојећих 11 на предложених 10 обзиром да се Високом савету судства повећава надлежност. Поред тога, неприхватљиво је одредити паран број чланова Високог савета судства обзиром да се одлуке доносе у зборном саставу те је с тога неопходно да исти има непаран број чланова како би се омогућио несметан рад и одлучивање. Такође, неприхватљиво је да

пет чланова Високог савета судства бирају судије, а да осталих пет чине “истакнути правници које бира Народна скупштина”. Ово из разлога јер Високи савет судства треба да јемчи и обезбеђује самосталност и независност судова и судија па је с тога потпуно неприхватљиво да број чланова из реда судија буде једнак броју чланова које бира Народна скупштина обзиром да би на тај начин могућност утицаја законодавне на судску власт бити далеко већа него до сада. Поред тога, нејасан је разлог због ког је израз “угледни правник са најмање 15 година искуства у струци” замењен са неодређеним изразом “истакнути правник” будући да тако неодређен израз може омогућити да за члана Високог савета судства, који је “истакнути правник” буде изабрано лице са недовољно стручности и искуства, као и лица која су део извршне и/или законодавне власти.

Имајући у виду наведено, предлагемо да се број чланова Високог савета судства повећа, да буде непаран, да већину чланова чине чланови изабрани из реда судија, а да остали чланови буду “угледни правници са најмање 15 година искуства у струци” и то свакако једним делом из реда професора, те у складу са тим предлагемо одговарајуће измене амандмана I става 2. тачке 3., амандмана II става 4. и става 1. и 2. амандамана IX.

Став 2. амандмана XI, којим се предлаже да се “председник Високог савета судства бира међу члановима савета који нису судије” као и став 1. амандамана XII којим се председник Високог савета судства даје тзв.златни глас, оспоравамо из разлога што би се задржавањем таквог уставног решења омогућило извршној и/или законодавној власти да одлучује о питањима положаја судија и председника судова, као што су питања избора судија, разрешења судија, њиховој дисциплинској одговорности и слично.

АМАНДМАН XIV

Јавна тужилаштва

Положај

Јавно тужилаштво је самосталан државни орган који гони учиниоце кривичних и других кажњивих дела и штити уставност и законитост, људска права и грађанске слободе. Јавно тужилаштво врши своју надлежност на основу Устава, потврђених међународних уговора, закона и других општих аката. Оснивање, организација и надлежност јавног тужилаштва уређују се законом. Највише јавно тужилаштво у Републици Србији је Врховно јавно тужилаштво Србије. Врховни јавни тужилац Србије врши надлежност јавног тужилаштва у оквиру права и дужности Републике Србије.

Примедбе: поред помака у виду проширења надлежности јавног тужилаштва у погледу заштите уставности и законитости и људских права и грађанских слобода, наведени предлог амандамана садржи бројне мањкавости. У истом је задржано строго монократско уређење које онемогућава независно и самостално поступање заменика јавних тужиоца, већ у потпуности олакшава утицај законодавне и извршне власти, а самим тим и политички утицај. Наведене одредбе нарочито добијају на значају с обзиром на чињенице да су Тужилаштву знатно проширена овлашћења у

поступку гођења учинилаца кривичних дела, јер је поступак предузимања доказних радњи и спровођења истраге из Суда прешао у надлежност Тужилаштва,, услед чега је неопходно пружити додатне и чврсте гаранције законитог, савесног, а првенствено функционално независног поступања појединачних тужилаца и њихових заменика у кривичним поступцима.

АМАНДМАН XV

Одговорност

Врховни јавни тужилац Србије руководи Врховним јавним тужилаштвом Србије и за рад јавног тужилаштва и свој рад одговара Народној скупштини. Јавни тужиоци осталих јавних тужилаштва одговарају за рад јавног тужилаштва и за свој рад Врховном јавном тужиоцу Србије, а јавни тужиоци нижих јавних тужилаштва и јавним тужиоцима непосредно виших јавних тужилаштва. Заменици јавних тужилаца одговарају за свој рад јавном тужиоцу.

Примедбе : питање одговорности у јавнотужилачком систему је у складу са осталим предложеним амандманом и као такво изузетно строго хијерархијски уређено, што није у складу са савременим европским тековинама, јер је као што смо већ навели изостављена гаранција независности и самосталности тужилаштва од свих, па и политичких утицаја. Напротив, питање одговорности Врховног јавног тужиоца, који за свој рад одговара Народној скупштини, утолико више наглашава зависност и подређеност овако круто уређеног Тужилаштва политичкој већини у Народној скупштини. Увођење оваквог вида политичке одговорности јавног тужилаштва, а чему доприноси и превазиђена крута хијерархија, омогућава се у потпуности доношење политичких одлука и отварање врата корупцији, у вези које су донете посебне законске одредбе у циљу спровођења Акционог плана из поглавља 23.

АМАНДМАН XVI

Јавни тужиоци и заменици јавних тужилаца

Функцију јавног тужилаштва врши јавни тужилац. Заменик јавног тужиоца замењује јавног тужиоца при вршењу тужилачке функције и дужан је да поступа по његовим упутствима.

Примедбе : наведеним амандманом се додатно наглашава политизација поступања заменика јавних тужилаца и њихова хијерархијска подређеност, која у потпуности негира њихову аутономност и функционалну независност, јер се поступање заменика јавних тужилаца изводи из јавнотужилачке функције јавних тужилаца. Са поменутих решењима, превазиђеним у већини савремених правних система и у супротности са европским схватањима, укључујући и ставове Европске комисије, функција заменика јавних тужилаца се своди на поступање државних службеника, а не носилаца функције, који слободно и непристрасно гоне учиниоце кривичних у складу са Уставом, међународним уговорима и законским и подзаконским актима, те као такви имају гаранцију да неће сносити одговорност за своја

поступања. Самим тим мишљења смо да је уношење поступања заменика јавног тужиоца по упутствима јавног тужиоца, још један реликт прошлости и умањење самосталности, независности и непристрасности заменика јавног тужиоца који као такви, не могу сносити одговорност за своје одлуке.

АМАНДМАН XVII

Избор Врховног јавног тужиоца Србије и јавних тужилаца

Врховног јавног тужиоца Србије бира Народна скупштина, на пет година, на предлог Високог савета тужилаца, после окончаног јавног конкурса, гласовима три петине свих народних посланика, а ако тако не буде изабран, он се у наредних десет дана бира гласовима пет деветина свих народних посланика, иначе се изборни поступак понавља после 15 дана. Исто лице не може бити поново бирано за Врховног јавног тужиоца Србије. Јавне тужиоце бира Високи савет тужилаца, на пет година. Врховни јавни тужилац Србије и јавни тужиоци који буду разрешени остају на функцији заменика јавног тужиоца у јавном тужилаштву којим су руководили. Против одлуке о престанку функције Врховни јавни тужилац Србије и јавни тужилац има право на жалбу Уставном суду, која искључује право на уставну жалбу.

Примедбе : мандат Врховног јавног тужиоца је беспотребно скраћен у односу на постојеће решење које се тиче Републичког јавног тужиоца који траје 6 година и као такав је превише кратак и приближан трајању мандата владе. Боље решење и у складу са европским стандардима и ставом Венецијанске комисије, је да је мандат ВЈТ-а дужи од наведеног периода, како би се у што већој мери умањио политички утицај и обезбедила заштита ВЈТ-а у погледу његовог поступања. Истовремено сматрамо да је лоше решење да једно лице може више пута бити бирано за ВЈТ-а, јер би супротно решење довело до самосталног и функционално независног тужилаштва. Одредбе ставова 4 и 5 амандмана по својом значају не заслужују да буду предмет уставне материје, већ су то питања која би даљим законским и подзаконским актима заслужила уређење које би осигурала самосталност и независност тужилаца у њиховом поступању, а истовремено и заштиту од законодавне и извршне власти.

АМАНДМАН XVIII

Сталност функције заменика јавног тужиоца

Премештај и привремено упућивање заменика јавног тужиоца

Функција заменика јавног тужиоца траје од избора за заменика јавног тужиоца док заменик јавног тужиоца не наврши радни век. Пре тога заменику јавног тужиоца престаје функција ако сам то затражи, ако постане трајно неспособан за функцију заменика јавног тужиоца или ако буде разрешен. За заменика јавног тужиоца у најнижим јавним тужилаштвима може бити изабрано само лице које је окончало посебну обуку у институцији за обуку у правосуђу основаној законом. Заменик јавног тужиоца се разрешава ако буде осуђен за кривично дело на казну затвора или за кажњиво дело које га чини недостојним функције заменика јавног тужиоца, ако

нестручно врши функцију заменика јавног тужиоца или ако му буде изречена дисциплинска мера престанка функције заменика јавног тужиоца. Против одлуке о престанку функције заменик јавног тужиоца има право на жалбу Уставном суду, која искључује право на уставну жалбу. Заменик јавног тужиоца може бити премештен или против своје воље привремено упућен у друго јавно тужилаштво одлуком Врховног јавног тужиоца Србије, у складу са законом.

Примедбе : наведена одредба амандмана је већ детаљно образложена приликом анализе амандмана V, такође напомињемо да питања премештаја, избора и привременог упућивања треба да буду регулисна законом на начин који омогућава самостално, независно и поступање носилаца јавнотужилачке функције, без икаквог утицаја.

АМАНДМАН XIX

Имунитет и неспојивост

Јавни тужилац и заменик јавног тужиоца не може бити позван на одговорност за мишљење које је дао или одлуку коју је донео у вршењу тужилачке функције, изузев ако учини кривично дело. Функција јавног тужиоца и заменика јавног тужиоца је неспојива с другом јавном или приватном функцијом, законом одређеном делатношћу или послом или политичким деловањем.

Примедбе : питање имунитета није довољно детаљно регулисан наведеним амандманом, али је евидентно да је насупрот ширем концепту имунитета који подржава Венецијанска комисија у циљу повећања независности и самосталности тужилаштва у предвиђеном амандману преузет супротан, знатно ужи облик имунитета носилаца јавнотужилачке функције. Такође, сматрамо да је питање неспојивости јавнотужилачке функције потребно да буде регулисано законским актима.

АМАНДМАН XX

Високи савет тужилаца

Надлежност Високог савета тужилаца

Високи савет тужилаца је самосталан државни орган који јемчи самосталност јавних тужилаштава тако што одлучује о питањима положаја јавних тужилаца изаменика јавних тужилаца одређеним Уставом и законом. Високи савет тужилаца бира и разрешава јавне тужиоце, бира заменике јавних тужилаца и одлучује о престанку њихове функције, предлаже Народној скупштини избор и разрешење Врховног јавног тужиоца Србије, вреднује рад јавних тужилаца изаменика јавних тужилаца, именује и разрешава чланове дисциплинских органа, подноси Народној скупштини годишњи извештај о раду јавних тужилаштава, предлаже Влади средства за рад јавних тужилаштава у питањима из његове надлежности и одлучује о другим питањима положаја Врховног јавног тужиоца Србије, јавних тужилаца и заменика јавних тужилаца одређеним законом.

Примедбе : наведено решење прописано ставом 1. говори у прилог смањења надлежности и самосталности јавних тужилаца и њихових заменика, те питање самосталности пребацује на јавно тужилаштво као орган, чиме се још више даје на значају духу амнадмана у погледу положаја носилаца јавнотужилачке функције, који се свде на чиновнике који су у строгој хијерархијској организацији јавног тужилаштва у потпуности подређени политичком утицају, односно наводној самосталности ВЈТ. Ставом 2., који би требало да буде регулисан законом је недовољно јасно прописано поступање, као и функција ВСТ.

АМАНДМАН XXI

Састав Високог савета тужилаца

АМАНДМАН XXII

Мандат чланова Високог савета тужилаца и председник Високог савета тужилаца

АМАНДМАН XXIII

Рад и одлучивање Високог савета тужилаца

АМАНДМАН XXIV

Имунитет чланова Високог савета тужилаца

Амандман XXI -Високи савет тужилаца чини једанаест чланова: четири заменика јавнихтужилаца које бирају јавни тужиоци и заменици јавних тужилаца, пет истакнутихправника које бира Народна скупштина, Врховни јавни тужилац Србије и министарнадлежан за правосуђе.Народна скупштина бира пет чланова Високог савета тужилаца на предлогнадлежног одбора Народне скупштине после окончаног јавног конкурса гласовима трипетине свих народних посланика, а ако тако не буду сви изабрани, преостали се у наредних десет дана бирају гласовима пет деветина свих народних посланика, иначе сеизборни поступак после 15 дана понавља за онај број чланова који нису изабрани.При избору заменика јавних тужилаца у Високи савет тужилаца води се рачуна оравномерној заступљености јавних тужилаштава.Јавни тужиоци не могу бити бирани у Високи савет тужилаца.

Примедбе : пре свега наведени амандман у потпуности сумира целокупну тенденцију аутора истог, а који је упућен на смањење независности и самосталности носилаца јавнотужилачке функције и повећање политичког утицаја на њих, услед чега је у потпуној супротности са извештајем Венецијанске комисије и модерним европским правосуђем. Овакав састав ВСТ умањује тужилачку аутономију јер од 11 предвиђених чланова, само четири су представници изабрани од стране јавних тужилаца и њихових заменика, док остале чланове бира Народна Скупштина коју чини политичка већина и која је на тај начин у директној ингеренцији да изабере већински број чланова ВСТ. Сматрамо да питање покретања дисциплинског поступка од стране министра правде и ВЈТ не треба да буде регулисано Уставом, јер је исто између осталог супротно и мишљењима Венецијанске комисије, јер омогућује јачање улоге министра правде као представника политичке већине.

У складу са наведеним, нису предвиђене Уставне гаранције самосталности и сталности, нити основи за престанак функције чланова ВСТ, већ су сведени на одлучивање по вољи политичке већине, те самим тим и разрешење у случају супротног поступања.

АСОСИЈАЦИЈА ПРАВОСУДНИХ САВЕТНИКА